

РЕШЕНИЕ

№ 21379

гр. С., 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110131126 по описа за 2023 година

Предявени са искове от Д. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 344, ет. 10, ап. 54, срещу СО, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М.“ № 33, по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

- 10 000 лв., предявен като частичен иск от 25 100 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, представляващи болки с висок интензитет, значителен дискомфорт, влошен сън и негативни емоционални преживявания, изразяващи се в стрес, несигурност и ограничаване на възможността за контакт с други хора, причинени от счупване на външен малеолус в резултат от подхлъзване и падане на ул. „В.“ в гр. С., кв. „Г. Б.“ на 16.03.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането;
- 1244,44 лв. – мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода 16.03.2022 г. – 06.06.2023 г.

Ищцата твърди, че на 16.03.2022 г. в гр. С., около 18,00 ч. малко преди мястото, където се пресичат улиците „В.“ и „З.“ направила път на идващия автомобил, поради което стъпила на непочистено от сняг място на улицата. Сочи, че загубила сцепление със земята, подхлъзнала се и паднала върху заснежената земя, като при падането изпитала болки по цялото си тяло, но най-вече в областта на глезена. Тъй като била в невъзможност да се изправи на крака и да се придвижва сама, шофьорът на същия автомобил, който бил и неин съсед, я пренесъл до дома ѝ. Последвал болничен престой от една седмица в УМБАЛСМ „Н. И. П.“ поради поставена диагноза „счупване на

външен малеолус“, като била извършена операция за фиксация на глезена с поставяне на метална шина и три винта, по време на който престой ищцата се разболяла от Ковид-19, което допълнително удължило същия престой. Така ищцата била изписана 20 дни след приема ѝ в лечебното заведение и следвало да приема множество предписани ѝ лекарства. Изпитвала болки и неудобство през периода от операцията, както и по време на последващия ѝ болничен престой, настъпили усложнения във връзка със заразяването ѝ с Ковид-19. Въпреки рехабилитацията, която провеждала след операцията, състоянието на ищцата не се възстановило до положение като преди увреждането, като към момента на подаване на исковата молба шината и винтовете все още не били извадени от крака на ищцата. Ищцата продължава да не може да се придвижва сама, изпитва силни болки при изкачване на стълби, получава и периодични отоци на оперирания крак. Така ѝ се налага да прибегва до помощ за санитарно-битови нужди от нейни близки и изпитва неудобство при изпълняване на ежедневни битови задачи. Сочи, че ответникът е възложител относно снегопочистващата дейност по смисъла на чл. 49 ЗЗД по подробно изложени съображения. Навежда, че видно от приложената медицинска документация се налагали последващи медицински интервенции. В резултат на инцидента и поради напредналата си възраст ищцата изпитва несигурност дали ще може да използва пълноценно крака си, болките в чиято област я съпровождат ежедневно. Продължава предписана ѝ медикаментозна терапия, а инцидентът довел и до временно ограничаване на социалните ѝ контакти. Така процесната травма оказала отрицателно влияние върху начина на живот на нея и на нейните близки. Ищцата подала покана за доброволно плащане при ответната община, от която не последвал отговор.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът оспорва допустимостта и основателността на исковете. Твърди, че не е пасивно материално легитимиран да отговаря по иска. Сочи, че от изложените в исковата молба твърдения не става ясно къде и как точно е настъпил инцидентът. Липсвали доказателства, че ищцата се е обадила на тел. 112 относно настъпил инцидент и необходимост от спешна медицинска помощ. Сочи, че липсвало виновно противоправно поведение на натоварените за снегопочистването работници и служители на ответника. Ако е настъпил вредоносен резултат, то се касаело за случайно събитие. Навежда, че липсват доказателства за оперативно лечение в резултат на описания инцидент, като оспорва размера на претендираната обезвреда. За процесния участък, в частност за ул. „В.“ не била приложена улична регулация, поради което участъкът попадал в поземлени имоти, представляващи частна собственост.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго

лице някаква работа, отговаря вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по този законов текст е различна от договорната и деликтната отговорност, тъй като тя изисква чуждо противоправно и виновно поведение, с което са причинени имуществени и неимуществени вреди на пострадалия. В този смисъл тя е гаранционно-обезпечителна.

Учреждението, организацията или юридическото лице отговарят не за своя вина – действие или бездействие, а заради вината – действието или бездействието на свои работници или служители, на които са възложили работа. За да възникване на отговорност по чл. 49 ЗЗД е необходимо да бъдат установени следните предпоставки: вреди, причинени на пострадалия; вредите да са причинени от лице, на което ответникът е възложил някаква работа; да са причинени от противоправно действие/бездействие при или по повод изпълнението на работата, възложена от ответника и причинителят на вредата да има вина причиняването □. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на които са: деяние (действие или бездействие), вредата, противоправността на деянието, причинна връзка между деянието и вредата и вината, съединени от правна норма в едно единство. Деянието трябва да е противоправно и виновно, като вината се предполага до доказване на противното – арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД, а основният елемент на непозволеното увреждане е вредата и тя се схваща като промяна чрез смущение, накърняване и унищожаване на имуществото, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Причинната връзка е обединяващият елемент на всички останали елементи, за да е налице фактическия състав на непозволеното увреждане. С оглед правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да установи настъпването на посочените факти.

Съгласно чл. 31 от Закона пътищата изграждането, ремонтът и поддържането на общински пътища се извършва от общината. Следователно по силата на чл. 31 ЗП изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища е задължение на общината. Както е прието с решение № 124/18.07.2019 г. по гр. д. № 3057/2018 г. на ВКС, IV ГО, съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2, вр. чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗОС вр. § 7, т. 4 ПЗР ЗМСМА, улиците в рамките на населеното място, които не са част от републиканската пътна мрежа, представляват публична общинска собственост. Общината е длъжна да управлява предоставената □ собственост, в т. ч. улиците в рамките на населеното място, в интерес на населението и с грижата на добър стопанин – чл. 140 КРБ и чл. 11, ал. 1 ЗОС. Дължимата грижа в полза на териториалната общност включва както изграждане, ремонт и поддържане на улиците, така и полагане на грижи за чистотата им, в т. ч. снегочистване и осигуряването на безопасно придвижване на пешеходци и пътни превозни средства.

Съгласно трайната практика на ВКС, отреждането на имот за

прокарване или преустройство на улици е мероприятие на застроителния и регулационен план за обществени мероприятия; този план няма непосредствено отчуждително действие; държавата, респ. общината не придобиват правото на собственост върху отредените за тези мероприятия имоти пряко, по силата на плана, а след провеждане на подробно регламентирана в ЗУТ процедура по отчуждаване и обезщетяване на собствениците. При действието на ЗУТ подробните устройствени планове, с изключение на тези по чл. 16, ал. 1, нямат отчуждително действие.

Съвкупният анализ на приетите писмени доказателства, заключението на СТЕ и гласните доказателства, сочи на извод, че на 16.03.2022 г. ищцата е претърпяла злополука при подхлъзване и падане на територия, която фактически се използва за улица, но не и че същата е собственост на ответника. Видно от заключението на съдебно-техническата експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, изграждането на ул. „В.“ е предвидено съгласно действащия регулационен план, одобрен с решение № 112 по протокол № 32/10.12.2001 г. на Столичния общински съвет, като мероприятието не е реализирано. До настоящия момент няма одобрен, влязъл в сила подобрен устройствен план (ПУП) за изграждане на ул. „В.“ в участъка от ул. „С. П.“ до ул. „З.“. След справка в отдел „Управление на общинската собственост“ в район „Овча купел“ вещото лице е установило, че не са отчуждавани, респ. изкупени, както и не са предприемани действия за отчуждаване на поземлени имоти частна собственост, върху които попада ул. „В.“ в участъка от ул. „С. П.“ до ул. „З.“.

До момента няма данни да е започнало отчуждаване и следователно собствениците на отделните поземлени имоти, върху които попада процесната улица, не са изгубили собствеността си. Уличната регулация не преобразува правото на собственост върху отделните имоти в право на собственост върху УПИ, поради което частите от имотите, включени в уличната регулация за изграждане на ул. „В.“, продължават да са част от имотите, отнети от регулацията. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че територията, на която е настъпил процесния инцидент, не е общинска собственост. Следователно ответникът не е материално легитимиран да отговаря за претърпените от ищеца вреди.

По изложените съображения съдът намира, че предявените иски са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

По разноските

При този изход на спора и изрична претенция, разноски за настоящото производство се следват на ответника. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК същият има правно на разноски в общ размер на 700 лв., от които 150 лв. – депозит за СМЕ, 450 лв. – депозит за СТЕ и 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл.

25, ал. 1 НЗПП

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 344, ет. 10, ап. 54, срещу СО, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М.“ № 33, по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: 10 000 лв., предявен като частичен иск от 25 100 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, представляващи болки с висок интензитет, значителен дискомфорт, влошен сън и негативни емоционални преживявания, изразяващи се в стрес, несигурност и ограничаване на възможността за контакт с други хора, причинени от счупване на външен малеолус в резултат от подхлъзване и падане на ул. „В.“ в гр. С., кв. „Г. Б.“ на 16.03.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането; 1 244,44 лв. – мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода 16.03.2022 г. – 06.06.2023 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Д. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 344, ет. 10, ап. 54, да заплати на СО, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М.“ № 33, сумата от **700,00** лв. – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____